6.

Lapse rummalus.

Karjane ühhe weikse liñna kohhal, warrastas ühhe koddanikko käest wilja, pöningult. Warras kuleb heäle; mis muud, kui wiskab kotti lugist wälja ja isse treppid alla järrele, agga jättab ommad kingad senna, heinte peäle, et tassa saaks käia. Teisel päwal leiab koddanik need kingad ülles, ja hakkab kohhe karjatse peäle mötlema; wöttab kingad kätte, ja lähhäb ta jure. Karjane kostab, et need ep olle temma kingad mitte; agga lapsoke kohhe ütleb: „Ennä, issake, so kingad.“ Wargus nüüd olli wäljas; agga mis lapsega sündis? Koddanik sai agga läinud, kohhe siis sai laps head löki, et töt olli räkinud.

Ehk sinna kül ei warrasta, agga ehk sa siiski omma lapsele pahhaks panned, kui ta omma rummalusse sees monda sinnust üllesrägib, mis on tössi, ehk walge ette toob, mis sa üllekohtusel kombel wahhest tahhad sallaja piddada? Kas sa ehk moistad last ka sellepärrast soimata ja lüa? Ehk olled sa wahhest nisuggunege, et sa lapsele käsko annad, ehk temmale kidad, et lubba walletki räkida, kui hädda kä. Matt. 10, 6.

7.

Soudwa-mehhed.

Monned laewa-mehhed tahtsid patiga ülle sure jõe minna. Kaks neist hakkasid soudma, kalda wasto selga pörates, kuhho tahtsid minna, ja üks seisis sapso jures ja pöras pati. — Nendasammoti on selletsinnatse ilmalikko ello jõel iggamehhel ka omma laewoke, ja peame